Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
JULIANE KOKOTT
přednesené dne 30. ledna 2014[1]

Věc C-475/12

UPC DTH Sàrl
proti
Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnökhelyettese

(žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Fővárosi Törvényszék [Maďarsko])

„Společný předpisový rámec pro sítě a služby elektronických komunikací — Volný pohyb služeb — Pravomoc vykonávat dohled nad poskytováním přeshraničních služeb — Registrace — Povinnost usadit se“

I – Úvod

1. Po obchodní reorganizaci mezinárodního koncernu již nenabízí jeho maďarská dceřiná společnost maďarským divákům přístup k některým televizním programům prostřednictvím satelitního vysílání, ale činí tak jeho lucemburská dceřiná společnost. Na základě stížností maďarských předplatitelů se maďarský regulační orgán pro elektrickou komunikaci pře s tímto lucemburským podnikem o to, zda je uvedený maďarský orgán navzdory této restrukturalizaci oprávněn činit určitá kontrolní opatření.

2. Příslušnost maďarského regulačního orgánu by byla založena zejména tehdy, pokud by nabídka lucemburského podniku představovala službu elektronických komunikací ve smyslu nového předpisového rámce v odvětví služeb elektronických komunikací (dále jen „NPR“). Prioritním cílem NPR však není zajištění ochrany spotřebitele, která je předmětem sporu v projednávané věci, nýbrž rozdělení omezených zdrojů, např. frekvencí, a správa sítí zejména z hlediska práva hospodářské soutěže. Proto přichází v úvahu i posouzení kontrol na základě volného pohybu služeb, jehož podmínkou je ovšem přesné vymezení právní úpravy NPR.

1 — Původní jazyk: němčina.

II – Právní rámec

3. NPR sestává kromě rámcové směrnice [2] také z autorizační směrnice [3], přístupové směrnice [4], směrnice o univerzální službě [5] a ze směrnice o soukromí a elektronických komunikacích [6]. Naposled uvedená směrnice ovšem není v projednávané věci relevantní.

A – *Rámcová směrnice*

4. Desátý bod odůvodnění rámcové směrnice objasňuje, že regulované služby se mohou překrývat s neregulovanými službami:

„[…] Týž podnik, například poskytovatel služby Internetu, může nabízet jak služby elektronických komunikací, jako je například přístup na Internet, tak služby, na které se tato směrnice nevztahuje, jako je poskytování obsahu využívající Internet.“

5. Předmět právní úpravy rámcové směrnice a NPR je vymezen v článku 1 rámcové směrnice:

„(1) Tato směrnice vytváří harmonizovaný rámec pro regulaci sítí a služeb elektronických komunikací, přiřazených zařízení a doplňkových služeb […]. Stanoví úkoly vnitrostátních regulačních orgánů a zavádí soubor postupů s cílem zajistit harmonizované uplatňování předpisového rámce v celém Společenství.

(2) […]

(3) Touto směrnicí, jakož i zvláštními směrnicemi, nejsou dotčena opatření přijatá na úrovni Společenství nebo na vnitrostátní úrovni v souladu s právem Společenství se záměrem prosazovat cíle veřejného zájmu, zejména s ohledem na regulaci obsahu a audiovizuální politiku.“

6. V článku 2 rámcové směrnice jsou definovány zejména sítě a služby elektronických komunikací:

„Pro účely této směrnice se:

a) ‚sítí elektronických komunikací‘ rozumějí přenosové systémy, a popřípadě i spojovací nebo směrovací zařízení a jiné prostředky […], které umožňují přenos signálů po vedení, rádiovými, optickými nebo jinými elektromagnetickými prostředky, včetně družicových sítí, pevných (okruhově nebo paketově komutovaných, včetně Internetu) a mobilních pozemních sítí, sítí pro rozvod elektrické energie v rozsahu, v jakém jsou používány pro přenos signálů, sítí pro rozhlasové a televizní vysílání a sítí kabelové televize, bez ohledu na typ přenášené informace;

[…]

2 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (Úř. věst. L 108, s. 33, Zvl. vyd. 13/29, s. 349), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/140/ES ze dne 25. listopadu 2009 (Úř. věst. L 337, s. 37).

3 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES ze dne 7. března 2002 o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (Úř. věst. L 108, s. 21; Zvl. vyd. 13/29, s. 337), ve znění směrnice 2009/140.

4 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/19/ES ze dne 7. března 2002 o přístupu k sítím elektronických komunikací a přiřazeným zařízením a o jejich vzájemném propojení (Úř. věst. L 108, s. 7; Zvl. vyd. 13/29, s. 323), ve znění směrnice 2009/140.

5 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (Úř. věst. L 108, s. 51; Zvl. vyd. 13/29, s. 367), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/136/ES ze dne 25. listopadu 2009 (Úř. věst. L 337, s. 11).

6 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (Úř. věst. L 201, s. 37), ve znění směrnice 2009/136.

c) ‚službou elektronických komunikací' rozumí služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové vysílání, s výjimkou služeb poskytujících obsah nebo vykonávajících redakční dohled nad obsahem přenášeným prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací; pojem nezahrnuje služby informační společnosti, jak jsou definovány v článku 1 směrnice 98/34/ES[7], které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací;

[…]

ea) ‚doplňkovými službami' rozumějí služby související se sítí nebo službou elektronických komunikací, které umožňují nebo podporují poskytování služeb prostřednictvím této sítě nebo služby nebo jsou toho schopny a zahrnují mimo jiné systémy převodu čísel, či systémy nabízející rovnocenné funkce, systémy podmíněného přístupu a elektronické programové průvodce, jakož i jiné služby, například služby určení totožnosti, místa nebo přítomnosti;

f) ‚systémem podmíněného přístupu' rozumí každé technické opatření a/nebo ujednání zajišťující přístup ke chráněné službě rozhlasového nebo televizního vysílání ve srozumitelné formě, podmíněný předplatným nebo jinou formou předchozího individuálního oprávnění;"

B – *Autorizační směrnice*

7. Dvacátý bod odůvodnění autorizační směrnice obsahuje vysvětlení týkající se kumulování různých obchodních činností v rámci jednoho podniku:

„Týž podnik, například operátor kabelové sítě, může nabízet jak službu elektronických komunikací, jako je přenos televizních signálů, tak služby, na které se tato směrnice nevztahuje, jako je komercializace nabídky služeb obsahu rozhlasového nebo televizního vysílání, a tudíž lze tomuto podniku ukládat další povinnosti v souvislosti s jeho činností poskytovatele nebo distributora obsahu v souladu s ustanoveními jiných právních předpisů než této směrnice, aniž je dotčen seznam podmínek uvedených v příloze této směrnice."

8. Článek 3 autorizační směrnice upravuje předpoklady pro zajišťování sítí nebo poskytování služeb elektronických komunikací:

„(1) […]

(2) Zajišťování sítí nebo poskytování služeb elektronických komunikací může podléhat pouze obecnému oprávnění, aniž jsou dotčeny zvláštní povinnosti uvedené v čl. 6 odst. 2 nebo práva na užívání uvedená v článku 5. Od dotyčného podniku může být požadováno předložení oznámení, ale nesmí být od něho požadováno získání výslovného rozhodnutí nebo jakéhokoliv jiného správního aktu vydaného vnitrostátním regulačním orgánem před uplatněním práv vyplývajících z oprávnění. Po oznámení, je-li požadováno, může podnik zahájit činnost, v případě potřeby s výhradou ustanovení o právech na užívání podle článků 5, 6 a 7.

Podniky poskytující přeshraniční služby elektronických komunikací podnikům ve více členských státech nejsou povinny předkládat více než jedno oznámení za každý dotčený členský stát.

7 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů (Úř. věst. L 204, s. 37; Zvl. vyd. 13/20, s. 337), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/48/ES ze dne 20. července 1998 (Úř. věst. L 217, s. 18; Zvl. vyd. 13/21, s. 8).

(3) Oznámení uvedené v odstavci 2 znamená pouze prohlášení právnické nebo fyzické osoby o úmyslu zahájit zajišťování sítí nebo poskytování služeb elektronických komunikací učiněné vůči vnitrostátnímu regulačnímu orgánu a předložení minimálních informací, které jsou nezbytné k tomu, aby umožnily vnitrostátnímu regulačnímu orgánu vést rejstřík nebo seznam podniků zajišťujících sítě nebo poskytujících služby elektronických komunikací. Tyto informace musí být omezeny na míru nezbytně nutnou pro identifikaci poskytovatele, jako je číslo v obchodním rejstříku, kontaktní osoby poskytovatele, adresa poskytovatele, stručný popis sítě nebo služby a předpokládaný termín zahájení činnosti."

9. Obecné oprávnění zmíněné v článku 3 autorizační směrnice může podle článku 6 podléhat podmínkám uvedeným v příloze. Bod 8 přílohy uvádí konkrétně ustanovení na ochranu spotřebitele týkající se elektronické komunikace.

C – *Směrnice o univerzální službě*

10. Článek 1 odst. 4 směrnice o univerzální službě objasňuje, že jiná ustanovení na ochranu spotřebitele jsou nadále nedotčena: „Ustanovení této směrnice týkající se práv koncových uživatelů se použijí, aniž jsou dotčena pravidla Společenství na ochranu spotřebitele, zejména směrnice 93/13/EHS a 97/7/ES a vnitrostátní pravidla, která jsou v souladu s právními předpisy Společenství."

D – *Směrnice 2009/140*

11. Pátý bod odůvodnění pozměňovací směrnice 2009/140 shrnuje cíl NPR takto:

„Cílem je v závislosti na rozvoji hospodářské soutěže na trzích postupně omezovat pro odvětví specifická pravidla ex ante a nakonec dosáhnout toho, aby se elektronické komunikace řídily pouze právem v oblasti hospodářské soutěže. Vzhledem k tomu, že trhy elektronických komunikací prokázaly v posledních letech výraznou dynamiku v oblasti hospodářské soutěže, je důležité, aby regulační povinnosti ex ante byly ukládány pouze, pokud neexistuje účinná a udržitelná hospodářská soutěž."

III – Skutkový stav a žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

12. UPC DHT je obchodní společnost registrovaná v Lucembursku, která na trh uvádí balíčky služeb, jež obsahují služby rozhlasových a audiovizuálních programů. V tomto kontextu nabízí ze svého sídla v Lucembursku služby předplatitelům v jiných členských státech, zejména v Maďarsku.

13. Přenos programů produkovaných třetími osobami se uskutečňuje prostřednictvím satelitu. Z tvrzení zúčastněných stran vyplývá, že UPC DTH není vlastníkem satelitní infrastruktury, nýbrž že využívá služeb třetích osob. UPC DTH kromě toho nepřísluší provádět redakční dohled nad programy. Poplatek účtovaný za uvedenou službu zahrnuje jak náklady na přenos, tak i poplatky placené vysílacím organizacím a organizacím pro kolektivní správu autorských práv v souvislosti se zveřejněním obsahu děl.

14. Od roku 2000 tuto službu v Maďarsku nejprve nabízela místní sesterská společnost UPC DTH. V roce 2010 byla tato služba převedena UPC DTH a od té doby byla provozována touto společností, spolu s příslušnými službami pro Českou republiku a Slovenskou republiku.

15. UPC DTH se s místopředsedou maďarského státního orgánu pro média a komunikaci (Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnökhelyettese) pře o to, zda je v rámci řízení o dohledu nad trhem povinna předložit dokumentaci a další údaje, které jsou uvedeny v jejím rejstříku a týkají se smluvních vztahů s určitým předplatitelem.

16. UPC DTH se odvolává na skutečnost, že příslušný lucemburský orgán, Institut Luxembourgeois de Régulation (ILR – Lucemburský regulační orgán) předložil úřední stanovisko, podle něhož služby poskytované žalobkyní spadají do pravomoci Lucemburska a podle lucemburského práva je nelze kvalifikovat jako služby elektronických komunikací.

17. Tento právní spor je projednáván před Fővárosi Törvényszék, soudem hlavního města. Tento soud položil Soudnímu dvoru k rozhodnutí šest předběžných otázek:

1) Může být čl. 2 písm. c) rámcové směrnice vykládán v tom smyslu, že službu, v jejímž rámci poskytovatel služby zajišťuje za protiplnění podmíněný přístup k programovému balíčku sestávajícímu z rozhlasových a televizních programů, který je šířen prostřednictvím družice, je třeba považovat za službu elektronických komunikací?

2) Může být Smlouva o fungování Evropské unie vykládána v tom smyslu, že se zásada volného pohybu služeb mezi členskými státy vztahuje také na službu popsanou v první otázce, pokud se jedná o službu poskytovanou z Lucemburska na území Maďarska?

3) Může být Smlouva o fungování Evropské unie vykládána v tom smyslu, že v případě služby popsané v první otázce má země určení, na jejímž území je služba poskytována, právo omezit poskytování tohoto druhu služeb tím, že stanoví, že poskytovatel služby musí být povinně zapsán v rejstříku členského státu a že musí být usazen jako pobočka nebo samostatný právní subjekt, jakož i požadavkem, že tento druh služby může být poskytován jen prostřednictvím za tímto účelem zřízené pobočky nebo za tímto účelem zřízeného samostatného právního subjektu?

4) Může být Smlouva o fungování Evropské unie vykládána v tom smyslu, že správní řízení týkající se služeb popsaných v první otázce, bez ohledu na členský stát, v němž působí nebo je registrován podnik, který službu poskytuje, musí provést správní orgán členského státu, který k tomu má pravomoc na základě místa, v němž je poskytována služba?

5) Může být čl. 2 písm. c) rámcové směrnice vykládán v tom smyslu, že služba popsaná v první otázce musí být považována za službu elektronických komunikací, nebo musí být uvedená služba považována za službu podmíněného přístupu poskytovanou za použití systému podmíněného přístupu definovaného v čl. 2 písm. f) rámcové směrnice?

6) Mohou být relevantní ustanovení s ohledem na všechny výše uvedené skutečností vykládány v tom smyslu, že poskytovatel služby popsané v první otázce musí být podle právní úpravy Společenství považován za poskytovatele služeb elektronických komunikací?

18. Písemná vyjádření předložily UPC DTH, maďarský státní orgán pro média a komunikaci (dále jen „maďarský regulační orgán“) spolu s Maďarskem, jakož i Belgické království, Česká republika, Litevská republika, Nizozemské království, Rumunsko, Slovenská republika a Evropská komise. Jednání konaného dne 20. listopadu 2013 se účastnily UPC DTH, maďarský regulační orgán, Maďarsko, Česká republika a Komise.

IV – Právní posouzení

19. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce má objasnit, zda maďarský regulační orgán smí vykonávat dohled nad činností UPC DHT. V tomto ohledu mohou být předložené otázky přiřazeny dvěma tematickým okruhům: první, pátá a šestá otázka předkládajícího soudu se v podstatě týkají toho, zda činnost UPC DTH spadá jakožto „služba elektronických komunikací“ do oblasti působnosti NPR, tedy do nového právního rámce v oblasti elektronických komunikací (k tomu viz oddíl A). V případě druhé, třetí a čtvrté otázky jde naopak o to, zda volný pohyb služeb podle článku 56 SFEU brání tomu, aby maďarské orgány vykonávaly dohled nad společností UPC DTH (k tomu viz oddíl B).

20. Lze pochybovat o tom, zda je nutné odpovídat na oba okruhy otázek. Vzhledem k tomu, že NPR úplně harmonizuje některé otázky, vylučuje použití volného pohybu služeb [8]. To ovšem nutně nemusí platit pro definici služby elektronických komunikací. V případě, že totiž členský stát vymezí pravomoc regulačního orgánu prostřednictvím této definice, avšak ponechá mu s ohledem na dotčené služby kontrolní pravomoci, které jdou nad rámec právní úpravy podle NPR, může být volný pohyb služeb ve vztahu k těmto rozšířeným pravomocem navzdory NPR relevantní.

21. V projednávané věci jde o taková opatření. Ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že maďarský regulační orgán má v úmyslu přezkoumat zejména vztah mezi UPC DTH a jejími předplatiteli, tady zajišťování ochrany spotřebitele. Ochrana spotřebitele není NPR úplně harmonizována [9]. Přesto je třeba důkladně přezkoumat, zda se NPR na tuto otázku přece jen nevztahuje.

A – *K právním předpisům v oblasti služeb elektronických komunikací*

22. Právní předpisy v oblasti služeb elektronických komunikací podle NPR se v zásadě týkají přenosu elektronických signálů. Poté, co byly takové přenosové služby po dlouhou dobu vyhrazeny státním monopolům, cílem NPR je podle pátého bodu odůvodnění směrnice 2009/140 v závislosti na rozvoji hospodářské soutěže na těchto trzích postupně omezovat pravidla *ex ante* a nakonec dosáhnout toho, aby se elektronické komunikace řídily pouze právem v oblasti hospodářské soutěže.

23. O dosažení cíle omezení pravidel *ex ante* usiluje autorizační směrnice tím, že podrobuje poskytovatele služeb relativně nenáročným podmínkám autorizace. Jediná autorizace ovšem nemusí být dostatečná pro celé území Unie. Naopak každý členský stát, v němž je služba nabízena, může podle čl. 3 odst. 2 udělit vlastní autorizaci.

24. Autorizační směrnice dále obsahuje ustanovení týkající se práv na užívání rozhlasových frekvencí, jejichž správa je upravena také v rámcové směrnici.

25. Podnikům s významnou tržní silou mohou být kromě toho podle přístupové směrnice uloženy zvláštní povinnosti, jejichž cílem je dosažení toho, aby i jiné podniky mohly získat přístup k dotčeným trhům. Tato právní úprava vychází z takzvané „teorie základních infrastruktur“, o níž je diskutováno v souvislosti se zákazem zneužití dominantního postavení podle článku 102 SFEU [10].

26. Směrnice o univerzální službě má nakonec zajistit, aby měli všichni koncoví uživatelé přístup k některým minimálním službám a směrnice o soukromí a elektronických komunikacích, která má v projednávané věci menší význam, se týká zvláštních požadavků na ochranu údajů stanovených v této oblasti.

1. K zařazení sporné služby do NPR v odvětví elektronických komunikací

27. V rámci první a šesté otázky má být objasněno, zda UPC DTH nabízí službu elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 písm. c) rámcové směrnice, která podléhá NPR.

8 — Rozsudek ze dne 31. ledna 2008, Centro Europa 7 (C-380/05, Sb. rozh. s. I-349, body 73 a 77).

9 — Rozsudek ze dne 11. března 2010, Telekomunikacja Polska (C-522/08, Sb. rozh. s. I-2079, bod 29).

10 — Viz rozsudky ze dne 6. dubna 1995, RTE a ITP v. Komise (C-241/91 P a C-242/91 P, Recueil, s. I-743, body 52 a násl.), ze dne 26. listopadu 1998, Bronner (C-7/97, Recueil, s. I-7791, body 37 a násl.), a ze dne 17. února 2011, TeliaSonera Sverige (C-52/09, Sb. rozh. s. I-527, body 60 a násl.).

28. Uvedená definice zahrnuje služby obvykle poskytované za úplatu, které spočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové vysílání, avšak s výjimkou služeb poskytujících obsah nebo vykonávajících redakční dohled nad obsahem přenášeným prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací. Pojem dále nezahrnuje služby informační společnosti, jak jsou definovány v článku 1 směrnice 98/34, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.

a) K přenosu signálů

29. Předmětná služba zahrnuje přenos signálů prostřednictvím sítí elektronických komunikací, a sice družicový přenos. Přenosové systémy, jakož i jiné zdroje, které umožňují přenos signálů prostřednictvím družicových sítí, jsou podle čl. 2 písm. a) rámcové směrnice „sítěmi elektronických komunikací“. Sítě pro rozhlasové a televizní vysílání jsou v této definici výslovně uvedeny.

30. Skutečnost, že družicový přenos převezmou třetí osoby, tuto klasifikaci služby navzdory názoru UPC DTH nezpochybňuje. Společnost UPC DTH totiž neumožňuje pouze přístup ke své službě prostřednictvím sítě, například internetové nebo telefonní sítě, která existuje nezávisle na této službě, nýbrž nejprve zajistí přenos a umožní přístup předplatitelům v Maďarsku.

31. Tento přístup poskytnutý předplatitelům v Maďarsku je rozhodující pro zodpovězení otázky, zda je v tomto členském státě vůbec nezbytné regulovat danou službu podle NPR. V členských státech, kde je sice satelitní přenos přijímán, ale vzhledem k neexistenci nabídky společnosti UPC DTH nemůže být dekódován, totiž není regulace potřeba. V souladu s tím není správným adresátem regulačních opatření podle NPR provozovatel družice, nýbrž nanejvýš UPC DTH.

b) K nabízení obsahů

32. Dále je nesporné, že v souvislosti se službou nabízenou společností UPC DTH za úplatu není vykonáván redakční dohled nad rozšiřovanými programy.

33. Na první pohled se však zdá, že služba poskytovaná společností UPC DTH spočívá v nabízení obsahů. Potom by se podle čl. 2 písm. c) rámcové směrnice nejednalo o službu elektronických komunikací.

34. Tuto otázku ovšem Soudní dvůr zmínil v nedávném řízení týkajícím se podobné služby nizozemské sesterské společnosti UPC DTH, které se týkalo přenosů balíčků programů prostřednictvím kabelové sítě. Podle daného rozhodnutí příslušné směrnice, a to zejména rámcová směrnice a směrnice o audiovizuálních mediálních službách [11] týkající se obsahů, jasně rozlišují mezi výrobou obsahů, jejímž předpokladem je redakční dohled, a přenosem obsahů prováděným bez jakéhokoli redakčního dohledu, přičemž obsahy a jejich přenos podléhají různým právním předpisům, které sledují vlastní cíle a nevztahují se ani na zákazníky poskytovaných služeb, ani na strukturu nákladů na přenos, které jsou jim účtovány [12]

35. Nezáleží tak na tom, zda předmětem služby je nabídka obsahů, aby mohla být vyloučena z definice služeb elektronických komunikací, nýbrž na tom, zda zahrnuje jejich *výrobu* nebo redakční dohled. Tak tomu ale v projednávané věci není.

11 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (Úř. věst. L 95, s. 1).

12 — Rozsudek ze dne 7. listopadu 2013, UPC Nederland (C-518/11, bod 41).

c) K jádru služby

36. Mohlo by však jít o službu, která je vyloučena z použití NPR z toho důvodu, že nespočívá *zcela nebo převážně* v přenosu. Jak totiž uvádí společnost UPC DTH, je přenos jen jedním z mnoha aspektů, které charakterizují danou službu.

37. Také tato otázka však byla diskutována v již zmíněném rozsudku týkajícím se nizozemské sesterské společnosti UPC DTH. Podle tohoto rozhodnutí nemá význam, že zákazníci si předplácejí službu s cílem získat přístup k určitým obsahům [13], takže jejich motivací není ani přístup k určitému systému přenosu. Taková služba naopak musí podléhat NPR alespoň v rozsahu, v němž zahrnuje přenos [14].

38. Soudní dvůr tento závěr odůvodňuje zejména tím, že jakýkoli jiný výklad by značně zúžil oblast působnosti NPR, ohrozil užitečný účinek jeho ustanovení, a tudíž i dosažení cílů, které tento rámec sleduje. Vzhledem k tomu, že vlastním cílem NPR je vytvoření skutečného vnitřního trhu elektronických komunikací, v jehož rámci se – jak vyplývá z 27. bodu odůvodnění rámcové směrnice a pátého bodu odůvodnění směrnice 2009/140 – tyto elektronické komunikace nakonec musí řídit pouze právem hospodářské soutěže, vyloučení nabídky balíčků programů poskytovaných prostřednictvím kabelové sítě z jeho oblasti působnosti pod záminkou, že tato nabídka si nevystačí s přenosem signálů, by totiž uvedený rámec zbavilo jeho podstaty [15].

39. Kombinace různých služeb ale nemá za následek, že regulaci podle NPR podléhají *všechny* prvky daných služeb. Podle 20. bodu odůvodnění autorizační směrnice lze naopak poskytovateli nebo zprostředkovateli obsahů ukládat povinnosti podle jiných ustanovení, aniž jsou tím dotčeny podmínky podle NPR [16].

40. Na první a šestou otázku je tudíž třeba odpovědět v tom smyslu, že služby, v jejichž rámci poskytovatel služeb poskytuje za protiplnění podmíněný přístup k programovému balíčku sestávajícímu z rozhlasových a televizních programů, který je šířen prostřednictvím družice, jsou službami elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 písm. c) rámcové směrnice, pokud je jejich předmětem přenos signálů prostřednictvím sítí elektronických komunikací. Poskytovatele těchto služeb je tudíž nutno pokládat za poskytovatele služeb elektronických komunikací.

2. Ke kvalifikaci jako systému podmíněného přístupu

41. Podstatou páté otázky je, zda je třeba služby, v jejichž rámci poskytovatel služeb poskytuje za protiplnění podmíněný přístup k programovému balíčku sestávajícímu z rozhlasových a televizních programů, který je šířen prostřednictvím družice, pokládat za služby elektronických komunikací, nebo za služby podmíněného přístupu ve smyslu čl. 2 písm. f) rámcové směrnice.

42. Je zřejmé, že služba nabízená UPC DHT zahrnuje *systém* podmíněného přístupu. Článek 2 písm. f) rámcové směrnice definuje takový systém jako každé technické opatření a/nebo ujednání zajišťující přístup ke chráněné službě rozhlasového nebo televizního vysílání ve srozumitelné formě, podmíněný předplatným nebo jinou formou předchozího individuálního oprávnění. Přesně tak je koncipován přístup ke kódovanému balíčku programů, který nabízí společnost UPC DHT.

43. Zdá se však, že tato otázka vychází z domněnky, že se služba elektronických komunikací a systém podmíněného přístupu navzájem vylučují. Pokud by se jednalo o systém podmíněného přístupu, nepoužila by se v souladu s touto domněnkou pravidla týkající se služeb elektronických komunikací.

13 — Rozsudek UPC Nederland (citovaný v poznámce pod čarou 12, bod 43).

14 — Rozsudek UPC Nederland (citovaný v poznámce pod čarou 12, bod 44).

15 — Rozsudek UPC Nederland (citovaný v poznámce pod čarou 12, bod 45.

16 — Viz také desátý bod odůvodnění rámcové směrnice.

44. Takový předpoklad by však byl chybný. Je pravda, že existují zvláštní pravidla vztahující se na systémy podmíněného přístupu. Vedle směrnice o právní ochraně služeb s podmíněným přístupem a služeb tvořených podmíněným přístupem [17] je třeba zmínit článek 6 a přílohu I přístupové směrnice. Pokud je systém podmíněného přístupu nabízen odděleně od služby elektronické komunikace, pak podléhá pouze těmto pravidlům.

45. Taková oddělená nabídka však bude v souladu s definicí podle čl. 2 písm. ea) rámcové směrnice směřovat k tomu, aby příjemce služby, který sám nabízí službu elektronických komunikací, tento systém použil jako *doplňkovou službu*. V souladu s tím se totiž jedná o službu související se službou elektronických komunikací, která umožňuje nebo podporuje poskytování služeb prostřednictvím této služby nebo je toho schopna.

46. Regulaci služby elektronických komunikací však nebrání to, že je poskytována ve spojení se systémem podmíněného přístupu. Z okolnosti, že je služba podporována nebo umožněna jinou službou, totiž nevyplývá, že první službu je třeba kvalifikovat stejně jako druhou službu. Druhá služba je naopak součástí služby první.

47. Na pátou otázku je tedy třeba odpovědět tak, že služby, v jejichž rámci poskytovatel služeb poskytuje za protiplnění podmíněný přístup k programovému balíčku sestávajícímu z rozhlasových a televizních programů, který je šířen prostřednictvím družice, mohou zahrnovat systémy podmíněného přístupu ve smyslu čl. 2 písm. ea) a písm. f) rámcové směrnice, ale nemusejí být z tohoto důvodu jako celek pokládány za takové systémy.

B – *K volnému pohybu služeb*

48. Druhá, třetí a čtvrtá otázka se týkají použití volného pohybu služeb. Nejprve je třeba objasnit, zda sporná služba spadá do oblasti působnosti volného pohybu služeb, pokud je poskytována z Lucemburska na území Maďarska (k tomu viz níže část 1). Následně je třeba přezkoumat, zda je s touto svobodou slučitelná situace, kdy orgány přijímajícího členského státu s ohledem na uvedenou službu vedou správní řízení (k tomu viz níže část 2), a dále, zda tento stát může vyžadovat registraci [k tomu viz níže část 3 písm. b)] nebo založení pobočky na svém státním území [k tomu viz níže část 3 písm. c)].

1. K použitelnosti volného pohybu služeb

49. Televizní vysílání spadá stejně jako jeho přenos pod ustanovení SFEU týkající se služeb [18]. Kromě toho je nesporné, že výchozí řízení se týká nabídky této služby osobám v Maďarsku podnikem, který je usazen v Lucembursku.

50. Okolnost, že společnost UPC DTH nenabízí podobné služby v členském státě, kde je usazena, nebrání použití volného pohybu služeb podle článku 56 SFEU. Právo hospodářského subjektu usazeného v členském státě poskytovat služby v jiném členském státě, které je zakotveno uvedeným ustanovením, totiž nepodléhá podmínce, že uvedený hospodářský subjekt poskytuje takové služby také v členském státě, ve kterém je usazen. V tomto ohledu článek 56 SFEU pouze vyžaduje, aby byl poskytovatel usazen v jiném členském státě, než je členský stát příjemce služby. [19]

17 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/84/ES ze dne 20. listopadu 1998 (Úř. věst. L 320, s. 54; Zvl. vyd. 06/03, s. 147).

18 — Rozsudky ze dne 30. dubna 1974, Sacchi (155/73, Recueil, s. 409, bod 6), ze dne 29. listopadu 2001, De Coster (C-17/00, Recueil, s. I-9445, bod 28), a ze dne 13. prosince 2007, United Pan-Europe Communications Belgium a další (C-250/06, Sb. rozh. s. I-11135, bod 28).

19 — Rozsudky ze dne 5. června1997, VT4 (C-56/96, Recueil, s. I-3143, bod 22), a ze dne 8. září 2010, Carmen Media Group (C-46/08, Sb. rozh. s. I-8149, bod 43).

51. Harmonizace uskutečněná NPR by však mohla přezkum na základě volného pohybu služeb vyloučit (k tomu viz oddíl a). Kromě toho bylo tvrzeno, že uplatňování ustanovení o volném pohybu služeb je neoprávněné (k tomu viz oddíl b).

a) K harmonizaci

52. Podle ustálené judikatury musejí být vnitrostátní opatření přijatá v oblasti, která byla na úrovni Unie vyčerpávajícím způsobem harmonizována, posuzována ve vztahu nikoli k primárnímu právu, nýbrž ve vztahu k ustanovením tohoto harmonizačního opatření [20].

53. Soudní dvůr v souladu s tím vychází z předpokladu, že NPR v oblasti sítí a služeb elektronických komunikací provádí volný pohyb služeb [21], takže se použijí pouze ustanovení NPR [22]. To platí v oblasti televizního vysílání například pro udělování licencí, kterými se povoluje vysílání, a pro přidělování vysílacích frekvencí. [23] NPR se ovšem nezaměřuje na úplnou harmonizaci *veškerých* pravidel vztahujících se na služby elektronických komunikací. Podle čl. 1 odst. 3 rámcové směrnice nejsou naopak dotčena opatření přijatá členskými státy v souladu s unijním právem, jejichž záměrem je prosazovat cíle veřejného zájmu.

54. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce v tomto ohledu sice nenaznačuje nic konkrétního, nicméně zejména z tvrzení maďarského regulačního orgánu vyplývá, že spor v původním řízení se týká především vztahu mezi společností UPC DTH a jejími předplatiteli, tedy ochrany spotřebitele.

55. Rámcová směrnice a směrnice o univerzální službě ale nestanoví úplnou harmonizaci aspektů týkajících se ochrany spotřebitele. Článek 20 směrnice o univerzální službě, který se týká smluv uzavřených mezi spotřebiteli a poskytovateli služeb elektronických komunikací, se totiž podle čl. 1 odst. 4 této směrnice použije, aniž by tím byla dotčena pravidla Unie na ochranu spotřebitele a příslušná vnitrostátní pravidla, která jsou v souladu s unijním právem [24].

56. Na tom nic nemění ani okolnost, že obecné oprávnění pro zajišťování sítí nebo poskytování služeb elektronických komunikací, které je stanoveno v autorizační směrnici, může být podle čl. 6 odst. 1 a bodu 8 přílohy této směrnice spjato zejména s ustanoveními na ochranu spotřebitele, která se týkají konkrétně elektronických komunikací. Členským státům totiž přísluší, aby s ohledem na obecnou unijní právní úpravu stanovily obsah těchto zvláštních ustanovení na ochranu spotřebitele.

57. Ve věci v původním řízení se tudíž nepoužijí (jen) ustanovení NPR. Pokud tedy vnitrostátní soudy nedospějí k závěru, že jsou relevantní jiná ustanovení sekundárního práva, například směrnice o nekalých obchodních praktikách [25], která rovněž upravuje některé otázky vyčerpávajícím způsobem [26], použijí se ustanovení o volném pohybu služeb.

20 — Rozsudky ze dne 12. října 1993, Vanacker a Lesage (C-37/92, Recueil, s. I-4947, bod 9), ze dne 11. prosince 2003, Deutscher Apothekerverband (C-322/01, Recueil, s. I-14887, bod 64), a ze dne 18. července 2013, Citroën Belux (C-265/12, bod 31).

21 — Rozsudek Centro Europa 7 (citovaný v poznámce pod čarou 8, body 76 a 80).

22 — Rozsudek Centro Europa 7 (citovaný v poznámce pod čarou 8, body 73 a 77).

23 — Rozsudek Centro Europa 7 (citovaný v poznámce pod čarou 8, bod 85).

24 — Rozsudek Telekomunikacja Polska (citovaný v poznámce pod čarou 9, bod 29).

25 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (Úř. věst. L 149, s. 22). K tomu viz rozsudek Telekomunikacja Polska (citovaný v poznámce pod čarou 9, body 31 a 32), jakož i probíhající věc C-388/13, UPC Magyarország.

26 — Rozsudky ze dne 23. dubna 2009, VTB-VAB a Galatea (C-261/07 a C-299/07, Sb. rozh. s. I-2949, bod 52), ze dne 14. ledna 2010, Plus Warenhandelsgesellschaft (C-304/08, Sb. rozh. s. I-217, bod 41), a Citroën Belux (citovaný v poznámce pod čarou 20, bod 20).

b) K neoprávněnému uplatňování ustanovení o volném pohybu služeb

58. Česká republika se ovšem domnívá, že společnost UPC DTH se nemůže dovolávat ustanovení o volném pohybu služeb, jelikož je usazena v Lucembursku s cílem nabízet služby v jiných členských státech. Volný pohyb služeb je tedy podle jejího názoru vykonáván zneužívajícím způsobem.

59. S ohledem na tuto argumentaci je třeba připustit, že členský stát má právo přijmout opatření určená k zabránění tomu, aby se někteří z jeho státních příslušníků zneužitím možností vytvořených Smlouvou pokusili vyhnout použití vnitrostátních právních předpisů. Stejně tak není dovoleno dovolávat se neoprávněně nebo podvodně právních norem Unie [27].

60. Výkon základní svobody za účelem využití výhodnějších právních předpisů jiného členského státu však není sám o sobě dostačující k učinění závěru o zneužití této svobody [28].

61. I kdyby bylo možné konstatovat, že přenesení sporné služby z maďarské společnosti na společnost UPC DTH bylo motivováno jedině tím, aby se tato služba neoprávněně vyhnula použití maďarských právních předpisů, nemohla by tato okolnost vyloučit použití ustanovení o volném pohybu služeb. Otázka použitelnosti těchto ustanovení se totiž liší od otázky, zda má členský stát právo přijmout opatření určená k zabránění tomu, aby se někteří z jeho státních příslušníků zneužitím možností vytvořených Smlouvou nepokusili vyhnout použití vnitrostátních právních předpisů [29].

62. Neexistuje tedy důvod domnívat se, že by bylo vyloučeno použití ustanovení o volném pohybu služeb v důsledku zneužití práva. Případná opatření proti zneužívajícímu výkonu práv by bylo naopak nutné přezkoumat s ohledem na to, zda se jedná o omezení volného pohybu služeb, případně zda jsou tato omezení odůvodněná.

c) Dílčí závěr

63. Vnitrostátní pravidla týkající se služeb, které jsou poskytovány z Lucemburska na území Maďarska a v jejichž rámci poskytovatel služeb poskytuje za protiplnění podmíněný přístup k programovému balíčku sestávajícímu z rozhlasových a televizních programů, který je šířen prostřednictvím družice, tudíž podléhají ustanovením o volném pohybu služeb podle článku 56 SFEU potud, pokud ani NPR, ani jiná ustanovení sekundárního práva úplně neharmonizují jejich předmět.

2. K pravomoci maďarských orgánů vykonávat dohled

64. Otázka pravomoci maďarských orgánů se zaměřuje na to, zda ustanovení o volném pohybu služeb připouštějí dohled nad předmětnými službami orgány státu, kde jsou služby přijímány. V tomto ohledu je nejprve nutné zkoumat, zda takový dohled omezuje volný pohyb služeb, a následně, zda je takové omezení odůvodněné.

27 — Rozsudky ze dne 3. prosince 1974, van Binsbergen (33/74, Recueil, s. 1299, bod 13), ze dne 5. října 1994, TV10 (C-23/93, Recueil, s. I-4795, bod 20), ze dne 9. března 1999, Centros (C-212/97, Recueil, s. I-1459, bod 24), a ze dne 15. prosince 2005, Nadin a Nadin-Lux (C-151/04 a C-152/04, Sb. rozh. s. I-11203, bod 45).

28 — Rozsudky TV10 (citovaný v poznámce pod čarou 27, bod 15), Centros (citovaný v poznámce pod čarou 27, bod 27), a ze dne 12. září 2006, Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, Sb. rozh. s. I-7995, bod 37).

29 — Rozsudky TV10 (citovaný v poznámce pod čarou 27, bod 15), Centros (citovaný v poznámce pod čarou 27, bod 18), a ze dne 21. února 2013, A (C-123/11, body 26 a 27).

65. Také v tomto ohledu je třeba připomenout, že pravomoc vnitrostátních orgánů nelze v případě úplné harmonizace na úrovni sekundárního práva posuzovat podle ustanovení o volném pohybu služeb [30]. Věcná pravidla týkající se ochrany spotřebitele v odvětví elektronických komunikací sice nejsou upravena NPR, ale členské státy mohou na základě článku 6 a bodu 8 přílohy autorizační směrnice spojovat obecné oprávnění pro poskytování takových služeb s ustanoveními na ochranu spotřebitele týkajícími se konkrétně elektronických komunikací. Dohled nad těmito pravidly přísluší podle článku 10 uvedené směrnice vnitrostátním regulačním orgánům.

66. Ustanovení o volném pohybu služeb se tak použijí pouze, pokud pravomoc vykonávat dohled nevyplývá již z NPR nebo jiných ustanovení sekundárního práva. Vnitrostátním soudům přísluší přezkoumání otázky, do jaké míry je tomu tak v projednávané věci.

67. Pokud není pravomoc vykonávat předmětný dohled upravena již v sekundárním unijním právu, pak platí, že článek 56 SFEU vyžaduje odstranění jakéhokoli omezení volného pohybu služeb, byť uplatňovaného bez rozdílu jak na tuzemské poskytovatele, tak na poskytovatele z jiných členských států, je-li takové povahy, že může zakazovat činnosti poskytovatele usazeného v jiném členském státě, kde legálně poskytuje obdobné služby, být na překážku těmto činnostem nebo je činit méně atraktivními [31].

68. Každý dohled nad službami je sice takové povahy, že může být na překážku činnostem poskytovatele nebo je může činit méně atraktivními. Nicméně v projednávané věci nejsou poskytovány obdobné služby ve státě, ve kterém je poskytovatel služeb usazen. Společnost UPC DTH totiž v Lucembursku nenabízí přístup k programovým balíčkům.

69. Je však nesporné, že i v takových situacích je třeba, aby byla omezení volného pohybu služeb odůvodněna [32]. V rámci přezkumu existence takového odůvodnění může mít význam okolnost, že v tuzemsku není vykonávána činnost spočívající v poskytování daných služeb. Myšlenka, že zpravidla není nezbytné opakovat dohled ve státě původu prováděný státem, v němž jsou přijímány dané služby [33], se pak uplatní pouze tehdy, když ve státě původu není vykonáván vůbec žádný dohled.

70. Pojem „omezení“ tím však není dotčen. Zahrnuje tudíž všechna opatření, která jsou takové povahy, že mohou zakazovat činnosti poskytovatele usazeného v jiném členském státě, být na překážku těmto činnostem nebo je činit méně atraktivními, i za předpokladu, že poskytovatel v členském státě svého sídla nenabízí žádné obdobné služby. Dohled nad službami společnosti UPC DTH prováděný maďarskými orgány tudíž představuje omezení.

71. Takové omezení volného pohybu služeb však může být odůvodněno naléhavým důvodem obecného zájmu, jestliže se použije na všechny osoby nebo podniky vykonávající činnost na území hostitelského členského státu, pokud je způsobilé zaručit uskutečnění cíle, který sleduje, a pokud nepřekračuje meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné, a použije se v rozsahu, v němž tento zájem není chráněn právní úpravou, které podléhá poskytovatel v členském státě, v němž je usazen [34].

72. V projednávané věci není důvod se domnívat, že by společnost UPC DTH měla podléhat jinému dohledu než tuzemští poskytovatelé.

30 — Viz výše bod 52.

31 — Viz např. rozsudky ze dne 8. září 2009, Liga Portuguesa de Futebol Profissional a Bwin International (C-42/07, Sb. rozh. s. I-7633, bod 51 a citovaná judikatura), ze dne 8. července 2010, Sjöberg a Gerdin (C-447/08 a C-448/08, Sb. rozh. s. I-6921, bod 32), jakož i ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další (C-403/08 a C-429/08, Sb. rozh. s. I-9083, bod 85).

32 — Viz rozsudky Carmen Media Group (citovaný v poznámce pod čarou 19, body 55 a násl.) a TV10 (citovaný v poznámce pod čarou 27, body 17 a násl.).

33 — Viz rozsudky ze dne 9. března 2000, Komise v. Belgie (C-355/98, Recueil, s. I-1221, body 35 až 38), ze dne 29. dubna 2004, Komise v. Portugalsko (C-171/02, Recueil, s. I-5645, bod 60), a ze dne 17. března 2011, Peñarroja Fa (C-372/09 a C-373/09, Sb. rozh. s. I-1785, bod 54).

34 — Rozsudek Peñarroja Fa (citovaný v poznámce pod čarou 33 a citovaná judikatura).

73. V rozsahu, v němž se dohled zaměřuje na prosazování ochrany spotřebitele, je třeba poukázat na to, tento cíl patří mezi cíle, které mohou být považovány za naléhavé důvody obecného zájmu a které jsou způsobilé odůvodnit omezení volného pohybu služeb [35].

74. Zatímco některé formy dohledu mohou být nepřiměřené, není zjevné, že tomu tak je již v případě pouhé pravomoci orgánů hostitelského členského státu vykonávat dohled nad spornými službami. Taková pravomoc může v zásadě podporovat ochranu spotřebitele. Jelikož není zřejmé, že by byl obdobný dohled prováděn ve státě původu, lze ho v rámci posuzovací pravomoci příslušející hostitelskému členskému státu také pokládat za nezbytný. A nelze se ani domnívat, že by přínos takové pravomoci nebyl proporcionální ve vztahu k nevýhodám, které jsou s ním spjaty.

75. Tento závěr ostatně odpovídá posouzení unijního zákonodárce při přijímání autorizační směrnice, která, přestože by neměla být použitelná na konkrétní dohled, stanoví takovou kontrolní pravomoc státu, v němž jsou přijímány dané služby, s ohledem na podmínky, které jsou spjaty s udělením obecného oprávnění.

76. Rozhodnutím Soudního dvora bylo kromě toho potvrzeno, že členský stát může považovat organizaci rozhlasového a televizního vysílání, která je usazena v jiném členském státě s cílem poskytovat z něj na území prvního členského státu určité služby, za tuzemskou vysílací organizaci, jelikož toto opatření má zamezit tomu, aby se organizace usazené v jiném členském státě prostřednictvím výkonu svobod zaručených Smlouvou neoprávněně vyhýbaly povinnostem, které pro ně vyplývají z vnitrostátních právních předpisů [36].

77. Není-li tedy pravomoc upravena již sekundárním unijním právem, nebrání článek 56 SFEU orgánům členských států v tom, aby prováděly správní řízení s ohledem na služby, které jsou poskytovány z jiného členského státu a v jejichž rámci poskytovatel služeb poskytuje za protiplnění podmíněný přístup k programovému balíčku sestávajícímu z rozhlasových a televizních programů.

3. K nezbytnosti registrace a usazení se v Maďarsku

78. V rámci třetí otázky chce předkládající soud zjistit, zda je slučitelné s volným pohybem služeb, že v Maďarsku je vyžadován zápis dané služby do rejstříku (k tomu viz oddíl b), nebo dokonce zřízení pobočky (k tomu viz oddíl c). Nejprve je však třeba zabývat se pochybnostmi týkajícími se přípustnosti této otázky (k tomu viz oddíl a).

a) K přípustnosti třetí otázky

79. Maďarsko a maďarský regulační orgán mají pochybnosti ohledně přípustnosti této otázky, neboť spor v původním řízení se netýká ani otázky registrace, ani otázky zřízení pobočky. Tato otázka proto podle nich není relevantní pro vyřešení sporu v původním řízení.

80. Zdá se, že přinejmenším otázka registrace je skutečně předmětem dalšího právního sporu, který vedl k podání další žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, v jejímž rámci se pokládají tytéž otázky [37].

35 — Rozsudky ze dne 26. února 1991, Komise v. Itálie (C-180/89, „Turističtí průvodci“, Recueil, s. I-709, bod 20), ze dne 5. prosince 2006, Cipolla a další (C-94/04 a C-202/04, Sb. rozh. s. I-11421, bod 64), a ze dne 12. září 2013, Konstantinides (C-475/11, bod 51).

36 — Rozsudek TV10 (citovaný v poznámce pod čarou 27, bod 21).

37 — Věc C-563/13, UPC DTH (II).

81. Je však třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Odmítnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané vnitrostátním soudem je ze strany Soudního dvora možné pouze tehdy, pokud je zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny [38].

82. V návaznosti na žádost Soudního o vysvětlení podle článku 101 jednacího řádu předkládající soud navíc uvedl, že odpověď na tuto otázku by mohla být významná i pro rozhodnutí sporu v původním řízení.

83. Jelikož Soudní dvůr nemůže s jistotou vyloučit, že předkládající soud může v původním řízení rozhodnout i o těchto aspektech sporu mezi společností UPC DTH a regulačním orgánem, nelze konstatovat, že *je zjevné*, že tato otázka nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení nebo že se jedná o hypotetický problém. Měla by být tedy zodpovězena. Odpověď v tomto řízení navíc možná usnadní rozhodnutí o výše uvedené druhé žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.

b) K povinnosti registrace

84. Pokud jde o registraci sporné služby v členském státě určení, již z čl. 3 odst. 2 a odst. 3 autorizační směrnice vyplývá, že poskytovatelům služeb elektronických komunikací lze uložit, aby před zahájením své činnosti v dotčeném členském státě předložily regulačnímu orgánu oznámení obsahující určité údaje.

85. Tyto údaje musejí podle čl. 3 odst. 3 autorizační směrnice stačit k tomu, aby umožnily vést rejstřík, avšak podle čl. 3 odst. 2 druhé věty nelze od dotyčného podniku požadovat získání výslovného rozhodnutí nebo jakéhokoliv jiného správního aktu vydaného vnitrostátním regulačním orgánem před uplatněním práv vyplývajících z oprávnění. Ve třetí větě je objasněno, že po příslušném oznámení, je-li požadováno, může podnik zahájit činnost.

86. S ohledem na registraci tak již samotný článek 3 autorizační směrnice vylučuje klást další požadavky na poskytovatele služeb elektronických komunikací. Nelze je tudíž posuzovat ani na základě ustanovení o volném pohybu služeb.

87. Vnitrostátní pravidla, která ukládají podnikům usazeným v jiných členských státech, aby se zaregistrovaly u vnitrostátního orgánu, pokud tuzemským spotřebitelům nabízejí služby elektronických komunikací, je tudíž třeba posuzovat výlučně podle článku 3 autorizační směrnice.

c) Nezbytnost usadit se

88. Podmínka, podle které musí podnik zřídit stálou pobočku nebo dceřinou společnost v členském státě, kde je služba poskytována, přímo odporuje volnému pohybu služeb, jelikož znemožňuje podnikům usazeným v jiných členských státech poskytovat předmětné služby v tomto členském státě. Také ta tedy představuje omezení volného pohybu služeb [39].

38 — Rozsudky ze dne 15. prosince 1995, Bosman (C-415/93, Recueil, s. I-4921, bod 61), ze dne 7. října 2010, dos Santos Palhota a další (C-515/08, Sb. rozh. s. I-9133, bod 20), a ze dne 30. května 2013, X (C-651/11, body 20 a 21).

39 — Rozsudek ze dne 21. ledna 2010, Komise v. Německo (C-546/07, Sb. rozh. s. I-439, bod 39).

89. Tato podmínka však může usnadnit účinný dohled [40]. Usadí-li se totiž podniky poskytující služby v tuzemsku, získají příslušné orgány přístup k informacím, osobám a majetku.

90. Povinnost usadit se ovšem omezuje volný pohyb služeb zvlášť výrazně. Do jisté míry tuto svobodu neguje [41] a prakticky znemožňuje její výkon. Proto není podle názoru Soudního dvora zpravidla nezbytná. Hostitelský členský stát totiž na jednu stranu musí zohlednit rovnocenné povinnosti ve státě původu [42] a na druhou stranu může od příslušného poskytovatele služby požadovat důkazy o tom, že ve státě původu splňuje odůvodněné podmínky pro nabízení příslušné služby v hostitelském státě [43].

91. V projednávané věci není zjevné, že by rozšířené možnosti dohledu, které by byly poskytnuty prostřednictvím místní pobočky nebo místní dceřiné společnosti, byly nezbytné. Naopak: právní úprava týkající se dohledu nad obsahem televizního vysílání, tedy směrnice o audiovizuálních mediálních službách, vychází z předpokladu, že organizace televizního vysílání nejsou v každém případě povinny se takto usadit [44]. Přes veškerý respekt k významu ochrany spotřebitele by neměly být na podniky, které tyto obsahy pouze přenášejí, kladeny přísnější podmínky. Povinnost usadit se by navíc odporovala přinejmenším cílům snadnějšího získávání povolení k poskytování služeb elektronických komunikací podle NPR.

92. Článek 56 SFEU tak brání uložení povinnosti, aby služby, v jejichž rámci je za protiplnění poskytován podmíněný přístup k programovému balíčku sestávajícímu z rozhlasových a televizních programů, který je šířen prostřednictvím družice, mohly být nabízeny pouze prostřednictvím pobočky v členském státě, kde je tato služba přijímána, nebo prostřednictvím samostatného právního subjektu, který je v něm usazen.

V – Závěry

93. Navrhuji tedy Soudnímu dvoru, aby na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce odpověděl takto:

1) Služby, v jejichž rámci poskytovatel služeb poskytuje za protiplnění podmíněný přístup k programovému balíčku sestávajícímu z rozhlasových a televizních programů, který je šířen prostřednictvím družice, jsou službami elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 písm. c) rámcové směrnice, pokud je jejich předmětem přenos signálů prostřednictvím sítí elektronických komunikací. Poskytovatele těchto služeb je tudíž nutno pokládat za poskytovatele služeb elektronických komunikací.

2) Služby, v jejichž rámci poskytovatel služeb poskytuje za protiplnění podmíněný přístup k programovému balíčku sestávajícímu z rozhlasových a televizních programů, který je šířen prostřednictvím družice, mohou zahrnovat systémy podmíněného přístupu ve smyslu čl. 2 písm. ea) a písm. f) rámcové směrnice, ale nemusejí být z tohoto důvodu jako celek pokládány za takové systémy.

3) Vnitrostátní pravidla týkající se služeb, které jsou poskytovány z Lucemburska na území Maďarska a v jejichž rámci poskytovatel služeb poskytuje za protiplnění podmíněný přístup k programovému balíčku sestávajícímu z rozhlasových a televizních programů, který je šířen

40 — Viz rozsudek ze dne 20. května 1992, Ramrath (C-106/91, Recueil, s. I-3351, bod 45).

41 — Viz rozsudky ze dne 4. prosince 1986, Komise v. Německo (205/84, Recueil, s. 3755, bod 52), a ze dne 6. června 1996, Komise v. Itálie (C-101/94, Recueil, s. I-2691, bod 31). Viz již rozsudek van Binsbergen (citovaný v poznámce pod čarou 27, bod 11).

42 — Rozsudky Komise v. Německo (citovaný v poznámce pod čarou 41, bod 47), a ze dne 11. března 2004, Komise v. Francie (C-496/01, Recueil, s. I-2351, bod 71).

43 — Rozsudek Komise v. Francie (citovaný v poznámce pod čarou 42, body 70 a 72 a násl.)

44 — Viz článek 3 směrnice o audiovizuálních mediálních službách a rozsudek ze dne 22. září 2011, Mesopotamia Broadcast a Roj TV (C-244/10 a C-245/10, Sb. rozh. s. I-8777, body 35 a 36).

prostřednictvím družice, podléhají ustanovením o volném pohybu služeb podle článku 56 SFEU potud, pokud ani nový předpisový rámec v odvětví elektronických komunikací, ani jiná ustanovení sekundárního práva úplně neharmonizují jejich předmět.

4) Není-li pravomoc upravena již sekundárním unijním právem, nebrání článek 56 SFEU orgánům členských států v tom, aby prováděly správní řízení s ohledem na služby, které jsou poskytovány z jiného členského státu a v jejichž rámci poskytovatel služeb poskytuje za protiplnění podmíněný přístup k programovému balíčku sestávajícímu z rozhlasových a televizních programů.

5) Vnitrostátní pravidla, která ukládají podnikům usazeným v jiných členských státech, aby se zaregistrovaly u vnitrostátního orgánu, pokud tuzemským spotřebitelům nabízejí služby elektronických komunikací, je třeba posuzovat výlučně podle článku 3 autorizační směrnice.

6) Článek 56 SFEU brání vnitrostátní právní úpravě, podle které mohou být služby, v jejichž rámci je za protiplnění poskytován podmíněný přístup k programovému balíčku sestávajícímu z rozhlasových a televizních programů, který je šířen prostřednictvím družice, nabízeny pouze prostřednictvím pobočky v členském státě, kde je tato služba přijímána, nebo prostřednictvím samostatného právního subjektu, který je v něm usazen.